

Sygn. akt IX Pa 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Mariola Łącka /spr/

Sędziowie: SSO Maria Konieczna

SSO Maria Olszowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015r. w Rybniku

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko (...) S.A w F.

o wydanie świadectwa pracy, odszkodowanie i odsetki od wynagrodzenia

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 sierpnia 2014 r. sygn. akt V P 421/13

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 900, 00 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Maria Konieczna SSO Mariola Łącka SSO Maria Olszowska

Sygn. akt. IX Pa 9/15

UZASADNIENIE

Powódka M. S. w pozwie z dnia 31 października 2013 r. domagała

się zasądzenia od pozwanej (...)Spółki Akcyjnej

w F. kwot:

- 18.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2013 r. tytułem odszkodowania na podstawie art. 55 § 1 k.p.,
- 151,74 zł tytułem odsetek za zwłokę w wypłacie wynagrodzenia za pracę.

Powódka domagała się także wydania świadectwa pracy. Wniosła ponadto o zasądzenia kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana nie wywiązywała się z obowiązku wypłaty wynagrodzenia za pracę w terminie, w związku z tym powódka rozwiązała z pozwaną umowę o pracę podstawie art. 55 § 1¹ k.p. .Pozwana dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych tj. nie wypłacenia wynagrodzenia za marzec 2013 r. oraz wypłacanie wynagrodzenia ze zwłoką za poprzednie miesiące 2013 r. oraz 6 miesięcy roku 2012 r. Podkreśliła, że pozwana nie wywiązywała się z podstawowego obowiązku pracodawcy już od 2012 r. Z opóźnieniem powódka otrzymała należne wynagrodzenie za miesiące: luty, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik i grudzień 2012 r. oraz za styczeń, luty i marzec 2013 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że do rozwiązania umowy o pracę doszło na mocy porozumienia stron, a powódka otrzymała odprawę. Podkreśliła, że wynagrodzenie należne powódce, za miesiące, w których doszło do opóźnienia w zapłacie, uregulowano w całości. Podkreśliła, że opóźnienie było niewielkie i nie skutkowało powstaniem szkody lub jakiegokolwiek zagrożenia dla interesów powódki. Wskazała, że opóźnienie to wynikało z sytuacji finansowej pozwanej, trwającej procedury sprzedaży wybranych, istotnych składników mienia pozwanej, których sprzedaż miała pozwolić na zaspokojenie wierzycieli.

Na rozprawie w dniu 24 czerwca 2014 r. pozwana wydała powódce świadectwo pracy.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku wyrokiem z dnia 21.08.2014r. sygn. akt V P 421/13 zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 18.000 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 4.07.2013r. oraz kwotę 151,74 zł tytułem odsetek , zaś w pozostałej części powództwo oddalił i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego a wyrokowi w pkt.1 do kwoty 6.000 zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Postanowieniem z dnia 23.09.2014r. na podstawie art.395 par.2 kpc zmienił postanowienie zawarte w pkt 4 wyroku ww, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S., ur. (...), zatrudniona została w dniu 27 marca 2008 r. w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo na czas określony, a od dnia

1 kwietnia 2009 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Ostatnio powódka pracowała na stanowisku głównego księgowego. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 6.000 zł brutto.

Pozwana spółka zajmuje się produkcją i sprzedażą kostki brukowej i jej przychody pozwanej w okresach zimowych są na poziomie minimalnym. W latach 2012

i 2013 r. doszło do pogorszenia jej sytuacji finansowej związanej z kryzysem na rynku budowlanym. Pozwana wdrożyła procedurę sprzedaży wybranych składników jej mienia, która miała pozwolić na uregulowanie należności wobec wierzycieli, a także na wypłatę wynagrodzeń pracownikom. Pozwana podjęła decyzję o wypłacie zaliczek na poczet wynagrodzenia w pierwszej kolejności pracownikom najbardziej potrzebującym,

w szczególności tym, których zarobki były stosunkowo niskie oraz tym, których sytuacja życiowa była szczególnie trudna.

Zgodnie z § 5 ust. 3 regulaminu pracy obowiązującego u pozwanej wynagrodzenie za pracę dla pracowników wypłacane jest z dołu raz w miesiącu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później niż:

- w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego pracownikom zatrudnionym na stanowiskach robotniczych oraz

- w ciągu pierwszych 5 dni następnego miesiąca kalendarzowego pozostałym pracownikom.

Aneks nr 1 do Regulaminu Pracy z dniem 3 września 2012 r. skreślono ust. 3 § 5 i nadano mu nowe brzmienie, zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę dla pracowników wypłacane jest raz w miesiącu, po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

Powódka wynagrodzenie za miesiąc luty 2012 r. otrzymała w dniu 12.03.2012r., za miesiąc kwiecień 2012 r. w dniu 11.05.2012 r., za miesiąc maj 2012 r. w dniu 12.06.2012 r., za miesiąc czerwiec 2012 r. w dniu 12.07.2012 r., za miesiąc lipiec 2012 r. w dniu 10.08.2012 r., za miesiąc sierpień 2012 r. w dniu 10.09.2012 r., za miesiąc październik 2012 r. w dniu 12.11.2012 r., za miesiąc grudzień 2012 r. w dniu 14.01.2013 r., za miesiąc styczeń 2013 r. w dniu 11.02.2013 r., za miesiąc luty 2013 r. w dniu 15.03.2013 r., a za miesiąc 2013 r. wynagrodzenie zostało jej wypłacone w dwóch częściach w dniach 25.04.2013 r. i 30.04.2013 r.

Oświadczeniem z dnia 24 kwietnia 2013 r. powódka rozwiązała z pozwaną umowę o pracę zawartą w dniu 1 kwietnia 2009 r. bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano nie otrzymanie wynagrodzenia za miesiąc marzec 2013 r. oraz nie wypłacanie należnego wynagrodzenia w terminie za miesiące luty 2013 r., styczeń 2013 r., grudzień 2012 r., październik 2012 r., wrzesień 2012 r., czerwiec 2012 r., maj 2012 r., kwiecień 2012 r.

Po złożeniu oświadczenia strony podjęły rozmowy, których celem miała być zmiana trybu rozwiązania umowy o pracę. Pozwana zaproponowała rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 24 kwietnia 2013 r. z przyczyn nie dotyczących pracodawcy. Zaproponowała wypłatę odprawy w trybie przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika. W dniu 16 maja 2013 r. pozwana wypłaciła powódce kwotę 9.840 zł tytułem odprawy. W treści przelewu wskazano „wynagrodzenia za okres od 01-04-13 do 30-04-13”. Pozwana wysłała do powódki porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę

w trybie porozumienia stron, powódka nie odesłała jednak podpisanego porozumienia.

Od dnia 2 maja 2013 r. powódka podjęła zatrudnienie w firmie należącej do D. C..

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się na aktach osobowych powódki i zeznaniach świadków, powódki i przesłuchanego za pozwaną A. W..

Sąd I instancji uwzględnił zeznania świadków, powódki i przesłuchanego za pozwaną A. W. w zakresie w jakim korelowały ze zgromadzonymi

w sprawie dowodami z dokumentów.

Sąd Rejonowy w oparciu o tak ustalony stan faktyczny uznał roszczenie powódki za częściowo uzasadnione.

W świetle art. 55 § 1¹ k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie określonym w § 1 także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w

takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 94 pkt 5 k.p. pracodawca jest obowiązany

w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Wpłaty wynagrodzenia za pracę zgodnie z art. 85 § 1 k.p. dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym

i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się

z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego (art. 85 § 2 k.p.) Zgodnie

z obowiązującym u pozwanej regulaminem pracy od dnia 3 września 2012 r. wynagrodzenie za pracę dla pracowników wypłacane jest raz w miesiącu, po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 kwietnia 2000r., I PKN 516/99, (OSNP 2001/16/516) przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika i uzyskania odszkodowania (art. 55 § 1¹ k.p.) jest wina umyślna lub rażące niedbalstwo pracodawcy. Pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy pracodawca ponosi ryzyko prowadzonej działalności, które tym samym nie obciąża pracowników (podobnie SN w wyroku z dnia 10 maja 2012 r., II PK 220/11 M.P.Pr. 12/9/482-486 i w wyroku z dnia 20 listopada 2008 r., III UK 57/08 LEX nr 1102538).

Sąd I instancji podniósł, że pozwana nie kwestionowała faktu wypłaty wynagrodzenia powódki z opóźnieniem, jednak wskazywała, że przyczyna tego stanu rzeczy wynikała

z trudnej sytuacji finansowej.

Sąd Rejonowy podkreślił, że obowiązkiem pracodawcy jest bowiem terminowe wypłacanie wynagrodzeń, a nie uzyskiwanie na nie środków finansowych. Z punktu widzenia treści stosunku pracy (w tym zwłaszcza praw pracowniczych) jest całkowicie obojętne

z jakiego źródła pracodawca uzyskuje środki na wynagrodzenia. Jest to efekt podstawowej cechy tego stosunku prawnego, w którym pracodawca ponosi ryzyko prowadzonej działalności, które tym samym nie obciąża pracowników. Obowiązek pracodawcy polega więc na terminowym wypłacaniu wynagrodzeń za pracę i w stosunku do takiego obowiązku należy odnosić jego winę.

W ocenie Sądu I instancji w świetle dokonanych ustaleń przyczyna wskazana przez powoda w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę była prawdziwa. Pozwana nie wykazała też w toku procesu by powódka cofnęła oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy

o pracę z pozwaną.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia zgłoszenia żądania w tym przedmiocie.

Pozwana pozostawała w zwłoce z wypłatą wynagrodzenia za wyżej wskazane miesiące. Z tego powodu wyliczyła należność odsetkową na kwotę 151,74 zł. Pozwana nie zakwestionowała wysokości dochodzonej kwoty tytułem odsetek

za zwłokę. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Na podstawie powołanego przepisu Sąd I instancji orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z normą art. 97 § 1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Na rozprawie w dniu 24 czerwca 2014 r. pozwana wydała powódce świadectwo pracy, a powódka nie cofnęła powództwa w tym zakresie.

Wobec tego, na podstawie powołanego przepisu Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt 3 sentencji wyroku.

W związku z tym, iż pozwana przegrała sprawę, Sąd na mocy art. 98 § 1 k.p.c w zw.

z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 na mocy art. 477² § 1 k.p.c. co do kwoty 6.000 zł tj. jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Z uwagi na fakt, iż zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) powódka była zwolniona od kosztów sądowych, a pozwana przegrała sprawę, na mocy art. 98 § 1 k.p.c.

w zw. z art. 13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 908 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Na kwotę tę złożyła się opłata sądowa od pozwu (5% x 18.152 zł).

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana.

Skarżąc wyrok w pkt.1.4 i 6 wnosila o zmianę wyroku i oddalenie powództwa

i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżąca zarzuciła naruszenie art.55 par.1¹ kp poprzez niezasadne przyjęcie, że powódka była uprawniona do rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych i w związku z tym powódka posiada roszczenie o zapłatę odszkodowania.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca zarzuciła, że Sąd I instancji pominął analizę sytuacji pracodawcy i przyczyn opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia , co jest kluczowe w sprawie,

w sytuacji gdy przyczyną opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia była trudna sytuacja finansowa.

Konsekwencją zaś powstałego stanu rzeczy była sprzedaż urządzeń

i maszyn, ograniczenie samej produkcji z czym powiązany był spadek przychodów a pozwana zapewniła zatrudnienie dla większości pracowników u nowego pracodawcy.

Pozwana wskazała, że regulowała w pierwszej kolejności wynagrodzenie tym pracownikom, którzy najmniej zarabiali lub też z uwagi na sytuację życiową zwrócili się

z takim wnioskiem a powódka do takich pracowników nie należała.

W apelacji zarzucono, że Sąd I instancji nie udzielił odpowiedzi na pytanie, czy doszło do realnego zagrożenia interesów pracownika i jakich, w sytuacji gdy pozwana wykazała, że powódka zaliczona była do najwyższego szczebla pracowników z wysokimi zarobkami

i miała pełną świadomość przyczyn opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia.

W apelacji podniesiono, że nie bez znaczenia jest fakt, że powódka już w pierwszych dniach maja rozpoczęła pracę u nowego pracodawcy.

W ocenie skarżącej na wiarę nie zasługują twierdzenia powódki, że była ona w trudnej sytuacji finansowej skoro u nowego pracodawcy nie zwróciła się o wypłatę zaliczki na poczet wynagrodzenia a w kwietniu opłaciła planowany urlop za granicą.

W apelacji podniesiono, że powódka nie wykazała, że naruszenie przez pracodawcę podstawowych obowiązków miało charakter ciężki i że doszło do zagrożenia jakichkolwiek jej interesów.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Podniosła, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przywołana podstawa prawna apelacji, zaś bogate orzecznictwo sądowe wskazuje, że nie wypłacenie wynagrodzenia za pracę w ustalonym terminie, stanowi wystarczającą przyczynę rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art.55 par.1¹ kp (wyrok SN I PK 276/04 II PKN 515/99).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zachodzą zarzucane uchybienia.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art.55 par.1¹ kp.

W ustalonym stanie faktycznym, który był w istocie niesporny zasadnie przyjął, że pozwana dopuściła się wobec powódki ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem przez „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków należy rozumieć naruszenie przez pracodawcę z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa obowiązku wobec pracownika stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze” (III PK 17/07, II UK 57/08, I PK 83/10).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie do takiego naruszenia podstawowych obowiązków doszło.

Przez wiele miesięcy w 2012r i 2013 roku pracodawca wypłacał pracownikom wynagrodzenia z kilkudniowymi opóźnieniami. Za miesiąc marzec 2013 roku, do dnia złożenia przez powódkę pisma rozwiązującego stosunek pracy nie wypłacono jej w ogóle wynagrodzenia.

Nastąpiło to dopiero 25.04.2013r. i to w połowie należnej wysokości.

Pozostałą część wynagrodzenia za marzec 2013r powódka otrzymała dopiero 30.04.2013r.

M. S. samotnie wychowuje kilkunastoletnie dziecko a nadto wspólnie

z rodzicami emerytami ponosi koszty utrzymania domu.

W tej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego doszło wskutek niewypłacenia jej do dnia 25.04.2013r. nawet części wynagrodzenia do realnego zagrożenia jej istotnych interesów

i wiarygodne są jej twierdzenia ,że musiała pożyczać pieniądze na utrzymanie czy wypłatę zaliczki na zaplanowany na lato urlop za granicę.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.05.2012r II PK 220/11 stwierdził, że wypłata wynagrodzenia jest jednym z głównych elementów treści stosunku pracy i podstawowym obowiązkiem pracodawcy i naruszeniu tego obowiązku pracodawcy można przypisać znamię- ciężkości, nawet jeżeli nie działał w złej wierze i nie zachowywał się rażąco niedbale.

Okoliczność, że powódka nie zwracała się do pracodawcy o przyspieszenie wypłaty wynagrodzenia z powodu trudnej sytuacji życiowej nie usprawiedliwia pracodawcę

z opóźnień w wypłacie wynagrodzenia za pracę czy też niewypłacenia jej wynagrodzenia za pracę w jakiegokolwiek kwocie za miesiąc marzec 2013r aż do dnia 25.04.2013r.

Pracodawca bowiem ponosi ryzyko działalności gospodarczej a z uwagi na rodzaj prowadzonej działalności pozwana miała świadomość, że w okresach zimowych następuje cyklicznie spadek jej przychodów i powinna się na taką sytuację przygotować.

Czynności restrukturyzacyjne w postaci sprzedaży części maszyn i urządzeń pozwana powinna podjąć w odpowiednim czasie i nie można zaakceptować sytuacji kiedy wypłata należnych pracownikom wynagrodzeń uzależniona jest od uzyskania środków ze sprzedaży.

Okoliczność, że powódka jako księgowa знаła sytuację finansową pracodawcy nie usprawiedliwia zachowania pracodawcy, tym bardziej, że jak wynika z zeznań księgowej pozwanej J. S. nie było wiadomo na początku kwietnia, kiedy zostanie wypłacone wynagrodzenie za pracę w marcu, o czym wiedziała powódka i czyniono starania w zakresie sprzedaży zakładu w R. a środki finansowe kierowano przede wszystkim na utrzymanie ciągłości produkcji.

Nie można zdaniem Sądu powódce czynić zarzutu, że już w pierwszych dniach maja podjęła pracę u nowego pracodawcy.

Z uwagi na trudną sytuację rodzinną M. S. nie mogła sobie pozwolić na pozostawanie bez pracy przez dłuższy okres.

Racjonalnym i zasługującym na aprobatę zachowaniem powódki były poszukiwania przez nią jeszcze w okresie zatrudnienia u pozwanej nowego miejsca pracy, bo znała sytuację finansową pracodawcy a przygotowywane przejęcie zakładu w R. przez innego pracodawcę przewidywało tylko przejęcie pracowników fizycznych, co wynika z zeznań pracownika pozwanej J. S..

Reasumując Sąd Okręgowy dzieląc ustalenia Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie oraz stanowisko i argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na mocy art.385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.

Na mocy art.98 kpc i przepisu par.6 pkt.5 i par.11 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

z urzędu (Dz. U z 2013r., poz.490) orzeczono o kosztach postępowania za drugą instancję.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Maria Konieczna SSO Mariola Łącka SSO Maria Olszowska